

Tri psice, dva planeta, ena raketa

Cankarjev dom

★★★★★

Da predstava *Tri psice, dva planeta, ena raketa* (produkcija Emanat) ni namenjena otroškemu občinstvu, napeljuje zgolj dejstvo, da premiera in ponovitve niso uvrščene v popoldanski, ampak večerni termin. Četudi bi bila namenjena najmlajšim, ki z njenim idejnim dometom ne bi imeli težav, uprizoritveno tudi kot otroška ne bi presegla povprečnosti. Predstava Urške Vohar, avtorice in ene od treh nastopajočih, je, milo rečeno, infantilna, pri čemer gre poudariti, da ne avtorica ne dramaturginja Simona Semenič nista na začetku ustvarjalne poti. Zgodba je preprosta: tri kandidatke kozmonavtkice se po desetletnem urjenju v tako imenovanem kozmonavtskem centru v Vitanju odpravijo na Mars z misijo, da bi v radikalno drugem okolju ustvarile svet, ki na Zemlji obstaja le v utopijah, skratka, novo kozmično družbeno ureditev, ki bi bila člo-

Ples

veku prijaznejša od prevladujočih ureditev na Zemlji. V uvodnem delu frontalno proti občinstvu obrnjene kandidatke, ki v naslovu asociirajo na tri ruske pasje »kozmonavtkice« Lajko, Belko in Strelko, kostumirane v kratke hlače ter oprijeta zgornja oblačila pa na artistke na trapezu, skozi značajske nianse in razlike – samozavestna in ambiciozna Jelena Rusjan, navično newageerska Nataša Živković ter zadržana in praktična Urška Vohar –, predstavijo osebne motive za članstvo v misiji, nato pa si nadenejo napihljive kostume in s pomočjo ventilatorjev »odletijo« proti rdečemu planetu. Prav napihljivi zelen, rdeč in moder kostum kostumografke Urške Recer, v katerih nastopajoče spominjajo na telebajske in ki naj bi ustvarili učinek »lahkosti bivanja« v gravitacijsko drugačnih razmerah, so hkrati ključni

scenski rekviziti, na katere je pripeta celotna predstava. V osrednjem, nemem delu po »prikatanku« na Marsu si »napihnjene« kozmonavtkice ob lahkotni glasbi odmerijo kar precej časa za »sproščeno« poigravanje z napihljivimi predmeti, ki jih srečajo v »novem« marsovskem okolju (od foteljev, palm, krokodilov, kač itd.), v tretjem delu, ki sestoji iz oddaj *Misija Mars*, pa postane očitno, da so se njihovi dobri nameni izjalovili v ponovitev zemeljskih birokratskih in oblastnih struktur. Podobno kot se izjalovi satira v uprizoritvi, katere besedilo ne presega ničkolikokrat slišanih stereotipov, sta skromna tudi gledališki in gibalni material.

Razlog, da predstava *Tri psice, dva planeta in ena raketa* vendarle ni ocenjena najnižje, je, da bi jo bilo mogoče prestaviti v popoldanski termin, saj bi se najmlajše občinstvo med ogledom »napihnjenec« verjetno zabavalo vsaj toliko, kot se je ustvarjalcem naklonjeno premiersko občinstvo, poleg tega je preprosta primerjava dveh planetov na začetku predstave tudi poučna.

MOJCA KUMERDEJ